

Hermione Granger Draco Malfoy
Say that you love me
writer thelake artist qualmber

Say That You Love Me

Yazar: thelake

E-mail: thelake@luplex.com

Artist: Qualmber

E-mail: qualmber@gmail.com

Fandom: Harry Potter

Çift: Draco/Hermione

Derece: R (15 yaş)

İlgiliye zaman: 7. sınıf AU. Voldemort hala ortalıkta, ama aynı zamanda herkes okulda. Büyük küçük fark etmez.

Kelime Sayısı: 4040

Hikayenin Konusu: Weasley ikizlerinin yılbaşı şerefine yarattıkları *Dilek Şurubu*, Neville Longbottom'un temiz kalbi sayesinde bütün Hogwarts'ı (fazlasıyla) mutluluk dolu bir Noel haftasına sürüklediğinde okulu eski haline çevirmek şimdiye kadar asla ortak olmayı düşünmemiş iki kişiye düşer: Hermione Granger ve Draco Malfoy.

Say That You Love Me

I

"BİR DİLEK TUT, NEVILLE!"

Neville etrafında toplanmış Gryffindor kalabalığının ortasında elindeki şişeyle oturmuş, endişeli bir halde etrafını izlerken ikizler George ve Fred, tezahüratları daha da azdırıyordu.

"NE-VILLE, NE-VILLE!"

Herkes çemberin ortasındaki çocuğun adını bağırp el çırpıyorken Hermione kollarını kavuşturmuş, onaylamayan bir tavırla nasıl olup da aynı ruhu paylaştığını bilmediği arkadaşlarını izliyordu.

"Voldemort'u nasıl alt edeceğimizi düşünmek yerine böyle şeylerle vakit kaybediyoruz." Hermione'nin yanındaki Harry omzuyla arkadaşını hafifçe itti ve gülerek Neville'i işaret etti. "Herkesin biraz eğlenmeye ihtiyacı var, Herm. Sen de zevk almaya çalışsan?"

Hermione iç çekerek deneyeceğini söylerken Neville ikizlerin yeni icadı olan Dilek Şurubu şişesini kafasına dikti ve tadıyla yüzünü buruşturarak alkışlar arasında şişeyi bir kenara attı.

"DİLEK! DİLEK! DİLEK!"

"NE-VILLE! NE-VILLE!"

Neville ayağa kalkıp elleriyle susmalarını işaret etti ve öksürerek az önce kafaya diktiği şurubun hayatında içtiği en iğrenç şey olduğu gerçeğini unutmaya çalışarak konuştu:

"Tüm büyücülük ve muggle dünyası için barış ve sevgi diliyorum!"

Kalabalığın bir kısmı deli gibi alkışlarken asıl şamata yapan kesim hiç hoşlanmamış, ikinci bir dilek için Neville'i sıkıştırmaya başlamışlardı.

"TEK BİR ŞİŞE, TEK BİR DİLEK!" dedi Fred ve cebindeki ikinci şişeyi çıkarıp salladı. "BAŞKA DENEMEK İSTEYEN?"

Görünen o ki Neville dışında herkes Weasleylerin elinden çıkan yiyecek ve içeceklerin ne kadar rezil olduğunun farkındaydı. Hiç kimse denemeye yanaşmazken Neville de başını iki yana salladı. "Yılbaşına kadar dilimi fırçalamaya gidiyorum, izninizle."

Hermione yanından geçip giden Neville'in arkasından bakarken gülümsedi. "İlk defa ikizlerin elinden çıkan bir şeyin işe yaradığını diliyorum, galiba ben de kendimi kaptırdım."

İtirafına karşılık gelmeyince Hermione yanına döndü, ama Harry çoktan Ron'la birlikte diğerlerinin arasına karışmış, gırgır şamata içinde gülüyorken Hermione herkesten çok onun eğlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyor, kimsenin keyfini bozmadan kalabalıktan sıyrılıp kendisinin ihtiyacı olan en önemli şeyi yapmaya, *uyumaya* gitti.

{ *Amy Adams & James Marsden – True Love's Kiss* }

Hermione odasında bir anda yükselen orkestral müzikle adeta zıplayarak uyanırken başını silkeleyerek etrafına bakındı. Pencerede kuşlar ötüşüyor, odadaki kızlar döne döne dans ederek saçlarını tarıyorken Hermione gözlerini ovuşturarak tekrar etrafına bakındı.

"Parvati, ne yapıyorsun?"

Parvati mutlu bir iç çekişle ellerini kalbine bastırdı ve neşeli bir şarkı söyleyerek kardeşini de alıp odadan çıkarken Hermione esneyerek kendini tekrar yatağa bıraktı. Müzik hala devam ederken Hermione tekrar uykuya dalacaktı ki pencerenin önündeki kuşlar dile gelip az önce Parvati'nin söylediği şarkının aynısını söylemeye başlayınca Hermione yanından çıkmış bir ok gibi ayağa fırladı.

Onu gören mavi kuşlar kanatlarını çırpıp *kıkırdarak* uzaklaşırken Hermione'nin ağzı bir karışık açık, 7 sene içinde tek görmediği şeyi de görmüş, gözlerini kırıştırarak baş ucundan asasını aldı ve terliklerini de ayağa geçirip odadan çıktı.

Ortak odaya gelene kadar Hermione her köşede dans eden, ökseotu altında öpüşen ve birbirlerine serenat yapan arkadaşlarını görmüş, sonunda şöminenin başına gelip koltukta kucak kucağa oturan Harry ve Ron'u gördüğünde gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi onlara baktı.

“Ne yapıyorsunuz?”

Harry, Ron’un kucağında oturmuş, onun saçlarıyla oynarak kızıl saçlı delikanlıyı dudaklarından öptüğünde Hermione çığılı basarak geriledi. “HARRY!”

Ron ve Harry ayrılmak yerine daha da birbirlerine sokularak öpüşmenin derecesini bir seviye daha arttırdığında Hermione gözlerini kapatarak arkasını döndü ve tekrar bağırdı:

“ÇABUK ÖPÜŞMEYİ BIRAKIN! ÇABUK—HARRY! RON!”

Hermione’nin isyanına karşılık arkadan oldukça manalı bir inleyiş duyulduğunda Hermione bir anlık ilgiyle dönüp onlara baktı ve Harry’nin elinin nerelere girdiğini görünce koşturarak kendini ortak odadan dışarı attı.

O sırada pelerini arkasından uçuşarak o tarafa doğru gelen Profesör Mcgonagall muhtemelen hayatında hiç olmadığı kadar geniş bir gülümsemeye Hermione’yi selamladı:

“Ah Bayan Granger, günaydın! Ne kadar güzel bir gün, ne şen bir sabah!”

“Profesör, garip bir şeyler oluyor.”

“Bugün tasaya yer yok Bayan Granger! Mutlu bir notanın çözemediği hiçbir şey yoktur, bunu unutmayın...”

Profesör Mcgonagall bahsettiği o mutlu notaları mırıldanarak uzaklaşırken biraz ilerde Profesör Snape’le karşılaşmış ikisi koridorun ortasında vals yapmaya başladığında Hermione onlara bakakaldı. Genç kız bakışlarını kaçırmak istiyor, Snape’in kıvrak adımlarını ve coşkuyla dalgalanan saçlarına daha fazla tanık olmayacağını düşünüyorken bir an sonra siyah pelerinli adam Mcgonagall’i geriye yatırıp dudaklarına yapıştığında Hermione korkuyla buz keserek sırtını şişman kadının tablosuna yasladı.

“Ah,” dedi tablodaki kadın mutlu bir iç çekişle. “Sarılmak ne güzel şey!”

Hermione zıplayarak geri çekildi ve tablo içinde kendi kendine sarılan kadına bakıp asasını sımsıkı göğsüne bastırıp gerilemeye başladı. Birkaç adım atıp göz ucuyla duvara yaslanmış, hala öpüşüyor olan Snape ve Mcgonagall’i gördüğünde derhal arkasını dönüp şu anda en güvenli olduğunu düşündüğü yere koştu: kütüphane.

Kütüphanede de durum pek farklı değil, hatta daha bile kötü, burada kitaplar da insanlara ayak uydurmuş, raflarından çıkıp havada uçuşuyorken Hermione resimli bir tanesinin

içinden birbirine uzanan figürlerin dans ettiğini görmüş, hızlı adımlarla oradan uzaklaştı ve boş bir masa bulup en köşesine sıkıştı.

“Düşün Hermione, düşün!” diye düşündü Hermione, ama ne kadar düşünürse düşünsün dikkatini toplayamadıktan sonra düşünemeyeceğini düşündü ve düşünmekten vazgeçip ayağa fırladı.

“Beni okumak istemez misin güzel kız?” dedi kalın kitaplardan biri. “İçimde öyle güzel aşk hikayeleri var ki... Ah, aşk ne güzel şey...”

Hermione kitabı kapattığı gibi kolunun altına alıp hala pijamalarıyla olduğuna aldırmadan buz gibi bahçeye çıktı. Çabuk bir ısınma tılsımı onu Hagrid’in kulübesine kadar idare etmiş, Hermione kapıya gelip sesli bir şekilde vurduğunda bir an sonra kapı uçarcasına açıldı ve Hagrid mutlu bir kahkahayla Hermione’yi selamladı.

“Şu hipogrifler yok mu! Şakadan iyi anlıyorlar! Gel Hermione, gel sana da bir tane anlatsınlar!”

Hermione içeri girip ufak kulübede sıkışmış beş tane yırtıcı hipogrifi gördüğünde bir an taş kesildi, ama aralarından bir tanesi ona eğilip alaycı bir gülüşle tekrar Hagrid’e döndü.

“Bu şakadan anlamaz ki!” dedi hipogrif ve Hagrid dahil diğer hipogrifler de oldukça insansı kahkahalarla gülmeye başlayınca Hermione başının döndüğünü hissediyor, daha fazla ayakta duramayacağını anlamış, iri taburelerin birine çöktü.

Hermione’nin oturmasıyla serbest kalmış kitabın kapakları iki yana açılıp içindeki figürlerden birisi Hermione’nin dikkatini çekmek için ona parmaklarını şıklattı. “Hey, sen! Hermione Granger! Bana bak!”

Adını duyunca Hermione kitaba baktı ve eski büyücü efsanelerinden birinin kahramanı Griselda’yı gördüğünde şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Griselda?”

“Burada neler döndüğünü biliyor musun? Lancelot hala şarkı söylüyor, halbuki bu bölümde ölmesi gerekiyordu!”

“Kitaplar da mı değişiyor—bir dakika, sen bir şeylerin ters gittiğini nereden biliyorsun?”

Kızıl saçları beline kadar örülü olan Griselda kaşlarını çatarak ellerini beline koydu.

“Bilmemeli miyim? Neden bilmemeliyim? Sen neden biliyorsun?”

“Bilmiyorum!” diye isyan etti Hermione.

“Sen biliyorsun, ben biliyorum, ama neden bildiğimizi bilmiyoruz. Bilen birini biliyor musun?”

"Bilsem!"

O sırada Griselda'nın talihsiz aşığı Lancelot şarkı söyleyip dans ederek aradan geçip giderken Griselda gözlerini devirerek Hermione'ye döndü. "Zeki bir kızsın Hermione, en azından şu kitabı açıp bana bıyık çizmeyen nadir öğrencilerdensin. Şimdi kalk ve durumu kontrol edebilecek birini bul—"

"Dumbledore!"

Griselda da aynı coşkuyla zıpladı. "Dumbledore! Sayfamın arasına bir kağıt koy, nerede kaldığımı unutma, ben burada bekliyorum."

Hermione aynen Griselda'nın söylediği gibi sayfanın arasına kuru bir yaprak koyup kitabı kapattı ve Hagrid'i şakacı hipogrifleriyle yalnız bırakıp kulübeden çıktı.

{ *Glee Cast – Toxic* }

Dumbledore'un ofisine çıkan merdivenlere geldiğinde müzik bir anda değişmiş, Hermione kaşlarını çatarak yavaşça basamakları çıkarken yarı yolda Draco Malfoy'la karşılaştığında kitabı göğsüne bastırarak bir basamak geri indi.

"Malfoy..."

"Dumbledore'u unut Granger."

"Sen de mi ona geldin?"

Draco başını sallayarak Hermione'yi kolundan yakaladı ve aceleyle merdivenleri inmeye başladı. Bitişe yaklaşmışlardı ki Hermione kolunu çekip Draco'dan uzaklaştı.

"Beni yolumdan çevirmeye çalışıyorsan asıl sen beni unut Malfoy."

Hermione dönüp koşarak basamakları çıkarken Draco'nun arkasından seslenmesine kesinlikle aldırmadı ve Dumbledore'un aralık kapısını iterek açıp içeri daldı.

"Yüce Merlin..."

Hermione gözlerine bir bardak asit atılmış gibi hissediyor, Dumbledore'un ve karşısındaki VOLDEMORT'UN cüppelerini indirerek toparlanmalarını izlerken Voldemort uzun ve korkunç parmaklarından biriyle dudağının kenarını silerek Hermione'ye baktı.

"Granger?"

Hermione ne yapacağını şaşırılmış, aklına ilk gelen şeyle esasını Voldemort'un suratına doğrulttu. "EXPELLIARMUS!"

Haykırılan büyünün ardından hiçbir asa Hermione'nin eline uçmadığında genç kız kaşlarını çatarak Dumbledore'a baktı. "Profesör siz—"

Dumbledore kaçamak bir gülümsemeyle Voldemort'a bakıp sonra Fawkes'ın tüylerini okşamaya başladı. Hermione az önce gördüğü sahnelerin aklından bir kez daha geçirip

MidiTRB 2010

trbigbang.merkez-masa.com

gözü seçirerek asasını indirirken Voldemort olmayan burnunun üzerini kaşıyarak hafifçe öksürdü.

“Eğer söyleyecek bir şeyin yoksa Granger—”

“Sus—sus... Aman tanrım...”

Hermione midesi ağzına gelmiş bir şekilde odadan çıkıp merdivenlerden uçarcasına inerken duvara yaslanmış, onu bekleyen Draco bilmiş bir gülümsemeye onu izliyordu.

“Ben demiştim.”

“Sus Malfoy! Ah, midem...”

Hermione derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışırken Draco yanına gelmiş, ona kitabı işaret etti. “Neden onu yanında taşıyorsun?”

“Sen neden delirmedin?”

Draco kaşlarını çatarken Hermione önce yukarıyı, sonra dışarıyı, en sonunda her yeri işaret etti. “Herkes aklını kaçırmış gibi! Sen neden iyisin?”

“*Sen* neden iyisin?”

“Bilmiyorum!”

Hermione öfkeyle ayağını yere vurup kitapların bile yardım edemediği problem karşısındaki çaresizliğine lanet ederken kolunun altındaki kitap oynaşmaya başladığında yere çöküp Griselda'nın sayfasını açtı.

“Dumbledore’u Voldemort’la sevişirken buldum!”

Griselda oldukça teatral bir feryatla elini ağzına kapatırken Hermione acılı bir ifadeyle başını salladı. “Her neyse en büyükleri bile etkisine almış. Ne yapacağız Griselda?”

“Bilmiyorum!” dedi Griselda ve o sırada tersten gördüğü Draco Malfoy’u işaret etti.

“Oradaki Malfoy mu?”

Hermione de başını kaldırıp hala onu izleyen sarışın delikanlıya baktı ve başını salladı.

“Evet, o da bizim gibi.”

“Enteresan...” dedi Griselda ve bölüm sonunda acıdan intihar edeceği yatak odasında volta atmaya başladı.

“Voldemort’un başının altından çıkmadığını söyleyebiliriz—yani Dumbledore’la yaşadıkları—”

“O kısmı geçelim!” dedi Hermione ve yere oturup bacaklarını kendine çekti. Draco da belli ki yapacak daha iyi bir işi yok, kitabın diğer tarafında yere çökerken Hermione kaşlarını çatarak bir an ona baktı, sonra Griselda’ya döndü. Kızıl saçlı kadın hala fikir yürütüyordu:

“Muhtemelen öğrencilerden biri yaptı. Benim asıl merak ettiğim şey okulda bizim gibi başka birilerinin olup olmadığı...”

"Kimse yok," dedi Draco. "En azından Slytherin ve Rawenclaw'da yok. Hufflepuff'ların her zaman böyle olduğunu düşünürsek..."

Hermione onun ön yargısına itinayla gözlerini devirirken Griselda başını salladı. "Orası doğru..."

"Ne yapacağız?" diye sordu Hermione. "Birisi Hogwarts'ı garip bir şekilde ele geçirmiş durumda."

Hogwarts'ın en zeki cadısının sorduğu soruya hiçbir yanıt gelmeyince Hermione yüzünü dizlerine kapatıp dertli bir şekilde iç çekti.

"Sen neden benimle dolaşıyorsun Malfoy?"

Draco elleri ceplerinde, bahçede dans eden tipleri izlerken keyifsizce omuzlarını silkti. "Üzerime saldırmayan bir tek sen varsın."

"Herkes üzerine mi saldırıyor?"

Draco başını sallayınca Hermione tek kaşını kaldırıp onu şöyle bir süzdü, sonra anlam verememiş bir ifadeyle önüne döndü.

"Bunu neyin yaptığını öğrenip karşıt büyüsünü bulmam gerek, vaktimiz az."

"Bana göre hava hoş," dedi Draco ve ellerini ceplerinden çıkarıp etrafını gösterdi. "Kimse birbirini öldürmüyor."

"Harry ve Ron öpüşüyordu Malfoy. Kucak kucağa, ortak odada, şöminenin karşısında, dudak duda—"

Draco yüzünü buruşturarak elini kaldırdı ve Hermione'yi susturdu. "Tamam, kes. Aklına gelen bir şey var mı? Hangi gerizekalı böyle bir büyü yapacak kadar beceriksiz olabilir?"

Hermione ve Draco bir süre düşünüp etraflarına bakındıktan sonra aynı anda ifadeleri değişerek birbirlerine döndüler.

"Neville!"

"Longbottom."

Hermione kaşlarını çatarak sordu:

"Sen nereden biliyorsun?"

"Neyi biliyorum?"

"Neville'in içtiği Dilek Şurubu'nu?"

"Dilek Şurubu nedir Granger? Ne saçmalıyorsun?"

"Boşver, beni takip et."

Draco ters bir laf edecekken Hermione onun nefes almasını bile beklememiş, çoktan yola düşmüştü bile. Draco bir an onu takip edip etmemekte kararsız kalmış, ama göz ucuyla o

tarafa doğru kol kola dans ederek gelen kızları görünce yarı koşar adımlarla Hermione'nin arkasından gitti.

{ *Backstreet Boys – Quit Playing Games* }

Hermione neredeyse bütün Gryffindor'a sorduktan sonra George ve Fred'i bahçedeki yılbaşı ağaçları arasında koordine bir şekilde dans eder halde bulduğunda ortaokulda dinleyip sözlerini hala ezberlediği boyband şarkısıyla gözlerini devirdi.

"George! Fred! HEY!"

George etrafında dönerek paltosunu arkaya attı ve ani bir baş hareketiyle Hermione'yi selamladı. "Güzelim?"

Fred de aynı şekilde dönüp George'un yanında kollarını kavuşturarak poz verdiğinde Hermione onların yanına gidip yakalarından çekerek bir köşeye aldı. "Dün Neville'e içirdiğiniz şurubu hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlamaz mıyız!"

"Skor!"

İkizler havada birer beşlik çakışırken Draco arkadan gözlerini devirdi. Hermione uzanıp onların ellerini indirdi ve dikkati tekrar kendi üzerine çekti:

"Etrafta olan garip şeylerin farkındasınız o halde?"

"Garip şey?"

"Hangi garip şey?" dedi Fred ve etrafına bakınarak ağaçlarından birinden sarkmış, aşağıdaki Harry'e serenat yapan Ron'u gösterdi. "Evet, şu gerçekten garip—HEY, RON! BALKONA ÇIK! BALKON! AĞAÇ DEĞİL!"

Ron şarkısını çat diye kesip ağaçtan inmeye çalışırken Harry de ona yardım için tırmanmaya başlayınca Hermione ağlamaklı bir ses çıkarıp tekrar ikizlere döndü.

"Neville'in dileğini nasıl tersine çeviririz, en azından onu söyleyin?"

"Şurubun dileği geri çevrilmez!" dedi George ve ikiziyle tekrar çakıştı.

"Ancak bitirilebilir," dedi Fred ve yine kollarını kavuşturarak gizemli bir bakışla Hermione'ye baktı. "Tabii bitirecek şey yaşanmazsa sonsuza kadar da devam edebilir."

"Nasıl bir şey mesela?" dedi Hermione ve ikizlerin saçmalama ihtimaline karşı bütün dikkatiyle dinledi.

"Ne dilediğine bağlı," dedi George ve Fred'e döndü. "Bir milyon galleon dilediyse ve zaman içinde bir milyon daha kazanırsa dilek bozulur. Öyle miydi? Yoksa kaybederse mi bozuluyordu?"

"Dilediği şey zaman içinde doğal olarak gerçekleşirse dilek bozulur."

MidiTRB 2010

trbigbang.merkez-masa.com

Hermione kaşlarını çatarken Neville'in dün gece ne dilediğini düşündü.

Tüm büyücü ve muggle dünyası için sevgi ve barış...

George ve Fred tekrar dans etmeye döndüğünde bir anda topraktan fırlayan bir fiskiye onları gayet artistik bir şekilde ıslatıyor, oldukça stratejik bir şekilde ılık olan su etraftaki karları eritiyordu. Hermione'nin aksine bütün kareografiyi gören Draco aralık bir ağızla olan biteni izliyorken önündeki Hermione konuştuğunda ağzını kapatıp ona baktı.

"Efendim?"

"Aslında bu tam olarak Neville'in dileği değil diyorum... Biz etkilenmediyse tüm büyücü ve muggle dünyasına barış ve sevgi gelmiş olamaz. Bütün Hogwarts saçma bir romantik-komedi-müzikal-çizgi filmine düştüğüne göre bütün bu deliliğin arasında gerçekten beklenmedik bir romantik-komedi-müzikal-çizgi film hikayesi yaşanırsa dilek bozulur..."

Hermione sevinçle gülümsediğinde Draco başını iki yana sallayarak döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Malfoy! Nereye gidiyorsun?"

"Üzerime atlayan kızların birkaçıyla sevişeceğim. Görüşürüz, Granger."

Hermione onun arkasından öfkeyle bakarak gözlerini kısarken kolunun altındaki kitap yine oynamaya başlayınca çimlere eğilip Griselda'nın sayfasını açtı ve bulduğu çözümü ona da anlattı.

{ *Jay-R and Kyla – Say That You Love Me* }

Hermione odasına kapanmış, dışardan gelen mutlu şarkıları ve gülüşmeleri hayal meyal duyuyorken kendi odasında çalan umutsuz aşk şarkısına aldırılmamaya çalışıyordu.

"Beklenmedik romantizmi nereden bulacağım ben Griselda?"

"Bana sorma," dedi kızıl saçlı kadın ve saçını beşinci defa farklı bir şekilde örerken fazla dans etmekten yatakta sızıp kalmış Lancelot'a baktı. "Benim burada beklenmedik bir romans yaşamam için düşman ülkenin kralıyla yatağa girmem gerek. Üzgünüm, ama öyle bir şey yapmayacağım. Lancelot isterse sonsuza kadar bülbül gibi şakısın..."

Hermione iç çekerek gidip pencerenin kenarında oturdu ve lapa lapa yağın kara bakarken bahçede gördüğü karaltılarla cama biraz daha yaklaşıp oradakilerin kim olduğunu anlamaya çalıştı. Birazdan karaltılardan bir tanesi lumosla asasını aydınlattığında Hermione onun Draco olduğunu anlamış, üzerine tırmanmaya çalışan kızın da Pansy Parkinson olduğunu görmüş, dişlerini sıkarak pencereden çekilirken Griselda onun ani hareketiyle sordu:

“Ne oldu? Voldemort ve Dumbledore mu? BEN DE GÖRECEĞİM!”

Hermione hiçbir şey söylemeden kitabı kapatıp çekmecesine tıktı ve yorganın açıp içine girdi.

Ahmak Malfoy. Hepsi erkek değil miydi, büyücü bile olsalar akılları hep orası için çalışıyordu.

Hermione bu olanların herkesin işine geldiğinin de farkında, ama yine de doğal olmadığını da biliyor, devam etmesine izin vermek istemiyordu.

Ayrıca, herkes şarkı söyleyip kuytu köşelerde sevişirken neden o böyleydi? Ters giden bir büyü bile mi ona birini aşık edemiyordu? Bu kadar mı sevilemeyecek bir kızdı?

Hermione hem çaresizliğinin hem de lanet olası şarkının o sırada giren duygusal nakaratının etkisiyle gözleri dolarak yüzünü yastığına sakladı ve sessizce ağlamaya başladı...

* * *

II

{ Jay-R and Kyla – Say That You Love Me }

Hermione sabah uyandıĝında şarkının hala devam ettiğini fark edince öfkeyle yorganı itip yataktan kalktı. “Gözlerimde gözyaşlarıyla uyanmıyorum ben!”

Şarkı Hermione’ye duygularını saklayabilse daha mutlu olacağından falan bahsediyorken Hermione odadan çıkıp kapıyı çarptı ve saçlarını bile taramadan kahvaltı için büyük salona indi. Her zamanki yerlerinde Harry ve Ron öpüşüyor, arada gülüşerek birbirlerine kızarmış ekmek ısırtıyorken Hermione geçip onların karşısına oturdu.

“Günaydın.”

Harry ve Ron bir kez daha öpüştükten sonra Hermione’ye döndüler.

“Günaydın.”

“Sen ağladın mı Hermione?”

Hermione derhal gözlerini ovuşturarak başını iki yana salladı. “Hayır. Gece boyunca birileri şarkı söyledi, uyuyamadım. Hala da söylüyor. Duyuyor musunuz?”

Harry ve Ron bir şey duymadıklarını söyleyince Hermione duyduğu şeyin kendine özel bir fon müziği olduğunu anlamış, acıyla inleyerek başını masaya koydu ve kızarmış bir dilim ekmek alıp masanın altında kemirmeye başladı.

“Hogwarts öğrencileri!”

Dumbledore’un sesiyle Hermione de başını kaldırıp o tarafa döndüğünde Dumbledore ve Voldemort’u el ele tutuşmuş bir şekilde öğrencilere bakarken buldu.

“Bu güzel günde sizi mutlu bir duyuruyla günlük işlerinize uğurlamak istedik...”

Hermione birazdan duyacağı şeyden korkuyor, ağzındaki lokmayı zorlukla yutarken Dumbledore gözlerinden sevgi akarak yanındaki Voldemort’a baktı. “Sevgili Voldy ve ben—”

“HAYIR!”

Hermione'nin haykırarak ayağa fırlamasıyla bütün salon ona döndü. Hermione Slytherin tarafında Draco'yla göz göze geldiğinde başını iki yana salladı ve fon müziği acıyla yükselirken Dumbledore ve Voldemort'a seslendi:

"Yapamazsınız! Siz düşmansınız!"

"Kardeş olmalarından iyidir!"

"Skor!"

İkizler gülererek çakışırken Hermione elindeki ekmeği onların kafasına atıp sıradan çıktı ve şarkısının son notasıyla büyük salondan çıkıp kendini karlı bahçeye attı.

{ *Stacie Orrico – What Are You Doing New Year's Eve* }

O gece Dumbledore ve Voldemort'un birlikteliklerini açıklaması şerefine bir kutlama düzenlenmiş, büyük salonun her köşesinden ökse otları sarkıyorken Hermione تنها bir köşede oturmuş, dans eden Snape ve McGonagall'ı izliyordu. Snape zarif bir şekilde dönerek McGonagall'ı ustalıkla idare ederken Hermione başını eğmiş, okulun her zaman böyle kalsa nasıl olacağını düşündü...

Dumbledore ve Voldemort mutlu bir gay çift, Snape zarif bir İngiliz beyefendisi, McGonagall gerçekten güler yüzlü bir kadın, Harry ve Ron sevgi dolu ikinci bir çift... Hermione ona hala tam alışmamış gibiyken burnunu kırıstırarak gözlerini kıstı ve o sırada yanına birinin oturmasıyla hafifçe yana eğilerek oraya döndü.

"Malfoy?"

"Daha fazla dayanamayacağım?"

"Kızlardan sıkıldıysan Crabbe ve Goyle'un da gözü sendeydi, görmediysen—"

"Tamam, kes."

Hermione keyifle sırtarak önüne dönerken Draco yan gözle onu izliyor, sordu:

"Sen neden yalnızsın?"

Hermione bir an kasılıp tekrar fon müziğinin başlamasından korkarken, öyle bir şey olmayınca Draco'ya döndü. "Yalnız değilim, sen varsın."

Draco ona manalı bir bakış atınca Hermione derhal önüne döndü. "Yanımda oturuyorsun, yalnız değilim, ama kalkarsan iyi olur."

Draco omuzlarını silkerek kalkıp uzaklaştığında Hermione rahat bir nefes—

{ *Jay-R and Kyla – Say That You Love Me* }

Fon müziğinin aniden tekrar başlamasıyla Hermione ellerini yüzüne kapatıp bir an sinirle iç çekti, sonra ayağa fırlayıp Draco'nun arkasından seslendi:

"MALFOY!"

Draco kaşlarını çatarak ona döndüğünde Hermione sıradan çıkmış, koyu kırmızı eteklerini silkeleyerek sarışın delikanlının yanına geldi. "Dans."

"Ne oldu—"

"DANS!"

Draco korkuyla bir adım geri atıp ellerini açtı ve Hermione pozisyonunu aldıktan sonra diğer bütün herkes için çalan müziğe dans etmeye başladı. Hermione adımlarını nasıl atacağını bilmiyor, Draco nereye dönerse o tarafa dönmeye çalışırken sonunda delikanlının ayağına basınca pes ederek ellerini çekti.

"Olmuyor, susmuyor!"

Draco sağlam ayağı üzerinde bir iki kere sektikten sonra ona baktı. "Ne susmuyor?"

"Şarkı, kafamda çalıyor."

Draco bunu duyunca ifadesi gerginleşirken Hermione yakalamış, parmağını suratına doğrultarak onun üzerine yürüdü. "Sen de duyuyorsun!"

"Hiçbir şey duymuyorum—"

"Şu anda salonda çalan şarkıyı mırıldan."

Draco sinirle gülerek etrafına bakınırken Hermione onun suratını tutup kendine çevirdi.

"Şimdi Malfoy."

Draco bir süre daha durup önce tahminen bir melodi sallamayı düşündü, ama kafasındaki şarkı o kadar yüksekti ki uydurduğu melodi de sonunda fon müziğine benzediğinde Hermione şokla elini çekti ve geriledi. "Aynı şarkıyı duyuyoruz!"

"Saçma!" dedi Draco ve çaresiz bir öfkeyle etrafına bakındı. "Eminim başkası da duyuyordur."

"HARRY!"

Hermione'nin bağırişısıyla Harry ve Ron sarmaş dolaş bir şekilde o tarafa döndü. Hermione onlara bakmıyor, Draco'ya dikilmiş bakışlarıyla konuştu:

"Şu anda salonda çalan şarkıyı mırıldanın."

Harry ve Ron mırıldanmakla kalmayıp tamamen farklı bir şarkıyı birbirlerine söylerken Hermione onları gösterip kollarını kavuşturdu.

“Onlar sayılmaz,” dedi Draco ve bu sefer kendisi kalabalıktan birini seçti. “Pansy!” Kalabalığın içinde kendi kendine dönen Pansy onu duyunca büyük bir umutla gülümsedi. “Draco!” “Pansy—orada kal—*Pansy*, şu anda duyduğun şarkıyı mırıldanır mısın?”

Pansy tamamen farklı bir aşk şarkısını acı çekercesine Draco’ya serenat ederken Hermione bu sefer de onu işaret edip kollarını kavuşturdu. “Şimdi ne diyeceksin?” “Ne yani,” dedi Draco. “İkimiz de aynı şarkıyı duyuyorsak ne olmuş?” “Bilmiyorum!” dedi Hermione ve ikisi de bir an daha bakışıp birbirlerine arkalarını dönüp zıt yönlerde doğru uzaklaştılar.

{ *Amy Adams – That’s How You Know* }

Hermione nadiren yakaladığı sessiz bir anda kitap okumaya başlamış, ama daha ikinci satıra geçmeden Luna Lovegood ayağa fırlayıp şarkısını söylemeye başladı. Sevginin nasıl gösterileceğinden bahseden şarkı yavaş yavaş büyük bir dans gösterisine dönmeye başlarken Hermione onların arasından sıyrılıp kendini dışarı attı. Birkaç adım atıp uzaklaştığını sanıyordu ki Luna onun koluna girip etrafında dönerek şarkıyı ona söylemeye başlayınca Hermione gergin bir şekilde etrafında dans edenlere baktı.

“Ben kimseye aşık değilim, gidin başka bir yerde dans edin!”

Luna herkesin sonsuza dek mutlu yaşamak istediğinden, en büyük aşklarını bulmalarından falan bahsediyorken Hermione şarkı bitene kadar kurtulamayacağını anlamış, iç çekerek kitabıyla birlikte yürümeye devam etti. Geçtikleri her koridorda birkaç kişi peşlerine takılıp dans ediyorken bahçeye çıktıklarında da tılsımlı kardan adamlar dansa katılınca Hermione artık pes etmiş, arkasını dönerek ellerini kaldırdı ve Hogwarts Müzikal ekibine seslendi:

“BEN KİMSEYE AŞIK DEĞİLİM! ONUN DA BANA NASIL AŞIK OLDUĞUNU MERAK ETMİYORUM! SUSUN!”

Şarkı bir anda kesilip ortalık sessizleşince Hermione rahat bir nefes aldı ve bir an acaba dilek bozuldu mu diye düşünürken aynı ekip biraz ilerde Harry ve Ron'un etrafında dönerek aynı şarkıya başladığında Hermione gözlerini devirerek kendi işine döndü.

Biraz ilerde Draco bir ağacın dibine oturmuş, düşünceli bir şekilde etrafını izliyorken Hermione onun yanına geldikçe yeni bir şarkının yükseldiğini fark etmiş, yolunu değiştirmeyi düşünürken son anda vazgeçip giderek onun yanında ağacın dibine oturdu.

{ William Joseph – Cinema Paradiso }

Hermione şarkıyı tam olarak duymaya başladığında bir şey söylemek için ağzını açtı, ama o sırada Draco'nun hissettiği notalar yükselince genç kız başını çevirip kesinlikle ne söylediklerini duymadığı insanları izlemeye başladı.

Yavaş yavaş hepsi şarkı söyleyip dans etmeyi bırakarak sıcak odalarına dönerken Hermione yerinden kalkmak istemiyor, başını ağacın gövdesine yaslayarak beklerken dizinin üzerine düşen bir kar tanesiyle gülümsedi.

Müzik o anda yavaşlayıp Draco ayağa kalkarak uzaklaşırken Hermione de onun peşinden fırladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Odama. Bütün gün karın altında oturacak değilim Granger."

"Biraz daha kal."

Draco bunu duyunca durup ona döndüğünde Hermione piyanonun yavaş vuruşlarında asılı kalmış, kalbi titreyerek yutkundu ve şarkı susup Hogwarts'ın bahçesi günler sonra ilk defa sessizleştiğinde Draco arkasını dönüp uzaklaştı, Hermione ise fon müziğini bile duymuyor, elini açarak avcuna düşen kar tanelerini izledi...

* * *

III

{ *Fiona Apple – Frosty the Snowman* }

Birinci sınıflar bahçedeki kardan adamlarla dans ederek gülüşüyorken Hermione bir hafta içinde Hogwarts'ın yeni havasına alışmış, oturduğu yerde ayaklarını sallayarak şarkıya eşlik ederken yanına tanıdık bir sarışın çökünce ona bakmadan sordu:

"Artık şarkınla gelmiyorsun, ne oldu?"

Draco bir şey söylemeden onun yanında oturmaya devam ederken biraz sonra kardan adamlardan birinin kafası düşerek yuvarlandığında diğer kardan adamlar korkuyla feryat ettiler. Hermione yüzünü buruşturarak gülmesine engel olamazken göz ucuyla Draco'nun ona döndüğünü fark edince o da başını ona çevirdi.

"Evet?"

"Durdurmak için bir şey yapmayacak mısın?"

"Bana göre hava hoş diyen sen değil miydin? Herkes şarkı söyleyip dans ediyor. Dumbledore ve Voldemort Kanada'ya gittiler, muhtemelen evlenip dönecekler—"

"Tamam—"

"Hayır, kesmeyeceğim. Neden o gün beni bırakıp gittin?"

Kardan adamın şarkısı bir anda kesilip birkaç gün önceki sessizlik yine bahçeye çöktüğünde Draco ensesindeki saçlar dikilerek etrafına bakındı. "Üşümüştüm," dedi ama zavallı yalanına kendisi bile inanmadı.

"Üşümüştün? Üşümüştün? Asana ne oldu? Yutmuş muydun?"

"Ne fark eder Granger? Oturup kafamda çalan şarkıyı dinlemekten başka bir işin yok mu?"

"Yok. Onu dinlemek istiyorum, tekrar düşün."

Draco gözlerini devirerek kalmaya yeltenirken—

{ *Jay-R and Kyla – Say That You Love Me* }

"Tebrikler Malfoy. Yine başladık!"

Draco kalktığı gibi tekrar Hermione'nin yanına çökerken birazdan şarkının sözleri girdiğinde Hermione de artık ezberlemiş, gün ışığının gözyaşlarıyla nasıl parladığını şakımaya başladı.

"Granger, yapma..."

MidiTRB 2010

trbigbang.merkez-masa.com

Hermione aldırmadan şarkıyı söylemeye devam ediyorken Draco, kalkıp gitse bile şarkının devam edeceğini biliyor, ama neden oturduğunu hala tam olarak kestiremiyorken şarkı ilk defa nakarata girdiğinde Hermione şarkıyı söylemeyi bırakıp önüne döndü.

“İstersen gidebilirsin.”

“Bir şey deneyeceğim.”

“Neymiş—” demek için Hermione ona döndü ve aynı anda Draco ona uzanıp dudaklarını Hermione'nin dudaklarına kapattığında iki farklı yerden gelen şarkı sanki birleşmiş, ikisinin de kulaklarında uğuldamaya başladı.

Hermione gözlerini daha sıkı yumarak geri çekilecekken Draco iyice ona dönüp yüzünü kavradığında kalbi midesine düşerek o da Draco'ya uzandı. İki Hogwarts bahçesinde, dans eden kardan adamların ve kanatlı ökse otlarının altında öpüşüyorken Hermione kollarını Draco'nun boynuna dolayarak ona iyice sokulduğunda kardan adamlar buz kesti ve ökse otları kanatlarını kaybederek teker teker karların üzerine düştüler.

Şarkı aniden kesilip Hermione ve Draco yabancı bir sessizlikle sarıldıklarında ikisi de gözlerini açarak birbirlerinden ayrıldılar ve etraflarına bakındılar. Bahçe bomboş, sadece bina renklerinde atıkları uçuşan kardan adamlar kalmışken bir an sonra Dumbledore oldukça hırpalanmış bir şekilde önlerinde belirildiğinde Draco ve Hermione ayağa fırladı.

“Profesör—”

“İyi misiniz?”

Dumbledore sakalını düzelterip cübbesini oturtarak şapkasını da kafasına doğru bir şekilde oturtuktan sonra başıyla öğrencilerini selamladı. “Gayet iyiyim Bayan Granger. Bay Malfoy...”

Hogwarts müdürü kısa kesilen aşk hikayesinden gözle görülür yaralar alarak çıkmış, binaya girip gözden kaybolduğunda Hermione de o anda neler olduğunu anlamış, dönüp Draco'ya baktı.

“Dilek bozuldu...”

Draco bildiğini söyleyip ona döndüğünde Hermione bir an endişeyle ona baktı, ama hemen ardından Draco fon müziğini mırıldanmaya başlayınca Hermione gülerek ona uzandı ve eliyle dudaklarını kapatıp başını iki yana salladı.

“Gerek yok.”

Draco hala mırıldanıyorken Hermione elini çekip serbest bıraktığı dudakları öperek Draco'nun sesini kestiğinde haberci baykuşlarla uçan son ökse otu da kanatlarını kaybedip yavaşça karla kaplı bahçeye doğru süzüldü.

SON

Tarih: 04.12.2010 – 23:35